

Jeg tror, at en Inspektion af denne Natur virkelig, som det ogsaa er forudsat, i det Hele og Store i langt høiere Grad vil optræde veiledende og paa ingen Maade generende. Men hvorledes det skal ordnes, er i det Hele taget en Viting, som ikke angriber Lovens Princip. Saa talte det ærede Medlem om, at det var nødvendigt, hvis Loven kom ud, for adskillige Sygekasser at forandre deres Vedtægter, idet Hjælpen jo ikke altid udredes netop paa den Maade, som jo er forudsat i Lovforslagets § 14, for at den offentlige Anerkjendelse skulde finde Sted. Nu maa jeg sige, at jeg tror heller ikke, at det er nogen Ulykke, om en Sygekasse skal blive nødt til at foretage Ændring i sine Love; det er ikke det, det dreier sig om, det er jo en meget simpel og hurtig Sag. Men Spørgsmaalet dreier sig om, hvorvidt de Fordele, der bydes ved Lovforslaget, ere saa store, at det kan betale sig og være rimeligt, at Sygekasserne ændre deres Love og bringe dem i Overensstemmelse med Lovforslaget. Nu maa det jo siges ganske i sin Almindelighed, at det unegtelig ikke er en ubetydelig Hjælp, som dette Lovforslag giver; thi for det Første slaar Lovforslaget fast, at ethvert Medlem af en anerkjendt Sygekasse ikke paa noget offentligt Sygehus, det være Amts- eller Sognesygehus, Kjøbstadshgehus eller tilhørende Staten; i noget Tilfælde betaler over Halvdelen af den almindelig fastsatte Betaling, som staar i Loven. Det er en meget betydelig Begunstigelse, som de derved faae, og dernæst er Spørgsmaalet om Frikjørsler for alle Sygekassernes Medlemmer staaet fast, saa at der ikke mere er Spørgsmaal om at skulle tigge sig frem; men man har en virkelig Ret, som betales af Kommunens Kasse. Det er sagt, at de før fik det gratis; men jeg skulde dog tro, at naar Meningen er at høine de arbejdende Klasser og udvikle deres Selvstændighedsfølelse, er ethvert Punkt, hvor man ikke længere skal være nødt til at tigge, men har en Ret, et meget stort og betydeligt Fremskridt. Naar saa ovenikjøbet det Offentlige tilskylder $\frac{1}{3}$ til det Bidrag, der gives af Medlemmerne . . . (Berg: $\frac{1}{4}$). Jeg regner det Hele for $\frac{1}{3}$; men jeg skal senere komme til, hvorledes det udredes. Naar Alt det forenes, som her er omtalt, saa maa man sige, at det virkelig er en ikke ubetydelig Hjælp, som saaledes bydes Sygekasserne, og jeg kan aldeles ikke forstaa, hvorledes den sidste ærede Taler kan tænke sig Muligheden af, at denne Lov skulde kunne føre til, at Interessen for Sygekassevæsenet og dets Fremvægt vilde tage af i Stedet for at tage til. Hans Argument, at det havde været

Tilfældet ved de tydske Sygekasser, kunde jeg i alt Fald slet ikke forstaa; thi de Begunstigelser, som de have faaet, have jo rimeligvis været betydelig ringere; i alle Tilfælde fremgik det af det ærede Medlems Foredrag, at den tydske Sygekasseinstitution ad frivillig Veit ingenlunde havde udviklet sig som hertillands, og endelig anser jeg det ogsaa for givet, at de arbejdende Klasser i Tydskland ere langt flattere stillede end hertillands. At nu Sygekasserne, naar de bleve organiserede paa den Maade og fik Hjælp af det Offentlige, skulde miste deres andre Indtægter, er en Frygt, som har været meget omtalt, saa længe Sagen har staaet paa. Jeg vil indrømme, om de Bidrag, der faaes fra Kommunerne, at de kunne blive noget knappere og navnlig noget sjældnere, naar Kommunerne overhovedet skulde udrede Bidrag til Kasserne. Det tør jeg ikke negte; men efter den Opgjørelse, som findes i Landstingets Betænkning, repræsenterer disse Bidrag kun ca. 7 Procent. Selv om man nu tænkte sig, at disse Bidrag bleve noget formindskede, vilde man dog ikke af den Grund kunne negte at modtage en Hjælp af 33 Procent foruden de andre betydelige Fordele, der er ved Loven, nemlig Hospitals-hjælpen og Frikjørslerne. Men her komme vi i det Hele taget ind paa et andet Spørgsmaal om, hvem der skal betale, som jeg senere skal komme til. Paa det Punkt kan jeg indrømme, at der vil blive noget mindre Villighed fra Kommunernes Side, men at Væresmedlemmerne, der jo i Reglen ere velhavende Folk, som støtte Sygekasserne, fordi de sætte overordentlig Pris paa denne Følelse og Udvikling af Selvstændighed hos Arbejderne, skulde trække sig tilbage, fordi de give nogle Kroner til Kommunen til dette Formaal, det tror jeg ikke, og at Vægerne skulde stille sig synderlig anderledes til Sygekasserne end hidtil, kan jeg heller ikke tro. De Indvendinger, der ere gjorte mod Lovforslagets Princip, tror jeg ikke paa nogen Maade ere af den Vægt, at man derfor ikke skulde bestræbe sig for af al Magt at fremme det.

Jeg vil derefter se paa de Ting, som foreligge fra Landstingets Side, og som udgjøre Uenigheden mellem Landstingets Flertal og Mindretal, idet jo, naar Sagen kommer til Behandling i et Udvalg, Alt det vil komme frem, og det tillægger jeg en ikke ringe Betydning, da Striden til syvende og sidst mulig vil komme til at staa derom. Det er jo meget almindeligt, at vi her fra det andet Thing faae Lovforslag ned, som ere forsynede med en Mindretalsbetænkning, om hvilken vi strax kunne sige, at det er Dødsmærket paa dette Lovforslag. Idet jeg forudsætter, at der